

Joyce Sylvester was eerste zwarte burgermoeder

'Ik ben een rolmodel'

'Bent ú de burgemeester?' Het is een vraag die Joyce Sylvester (55), de eerste zwarte, vrouwelijke burgemeester van Nederland, kreeg tijdens een drukbezochte receptie in de raadszaal van het historische stadhuis. Sylvester was van 1 oktober 2008 t/m 31 mei 2009 waarnemend burgemeester van Anna Paulowna en vervulde diezelfde post van 14 september 2009 tot en met 31 december 2015 in Naarden. Sinds 1 februari 2016 werkt zij als substituut ombudsman bij de Nationale Ombudsman.

door Daisy Heyer

Uw boek heet *Bent ú de burgemeester?*; naar de uitroep van verbazing die u kreeg toen u zich voorstelde. Had u deze reactie verwacht?

„Ik merk iedere keer weer dat ik heel verbaasd ben over dit soort vragen. Ik ben er zelf helemaal niet mee bezig als ik 's ochtends opsta; het vrouw zijn, Suri-naams zijn. Ik sta op en maak een weekplanning, lees mijn stukken door. Ik ben heel inhoudelijk bezig met de dag die gaat komen. Dat men zo moest wennen aan het feit dat de burgemeester een vrouw is, een vrouw van kleur, dat heeft mij verwonderd.”

Toch werd u niet boos?

„Nee, want ik waardeerde het dat deze persoon eerlijk was. Ik realiseerde me dat het niet voor iedereen zo normaal is als dat ik denk dat het is. En dat ik fungeer als rolmodel. Dat jonge mensen iemand zien die belangrijk werk doet, zodat ze zich realiseren dat zij dat werk óók kunnen doen. Ik weet nog dat ik vroeger een invaldocente kreeg op school die eruitzag zoals ik en dat ik toen dacht: nou, dan kan ik dus ook wat. Als ik burgemeester kan worden, een vrouw en van Surinaamse afkomst, waarom zouden anderen dat dan niet kunnen?”

Denkt u dat veel vrouwen

in uw omgeving zo'n functie zouden willen, maar het niet durven?

„Ik denk dat veel meisjes en vrouwen tegen bepaalde problemen en stigma's aanlopen waardoor het niet lukt. Daarom heb ik dit boek willen schrijven: niet om het over mezelf te hebben, maar om de samenleving duidelijk te maken dat we elkaar gelijkwaardig moeten behandelen. Gelijke kansen in de samenleving zijn heel belangrijk. Iedereen in de samenleving moet mee kunnen doen. Mannen, vrouwen, mensen met een andere culturele achtergrond, mensen die in een rolstoel zitten. Iedereen moet de kans krijgen zijn of haar talent tot ontwikkeling te laten brengen. Zo'n rolmodel van een vrouw in een functie zoals ik die heb, of zoals bijvoorbeeld Kamala Harris die nu vicepresident van de Verenigde Staten is, kan richtingsbepalend zijn voor de rest van je leven.”

Over wat voor problemen en stigma's hebben we het dan?

„Verschillende. Zo kun je ouders hebben die denken: 'nou ja, ik heb een dochter,

'Iedereen moet mee kunnen doen in de samenleving'

daar ga ik niet te veel energie in steken.' Dan komt er ook niet uit wat erin zit. Een ander voorbeeld is dat als je al heel jong een slecht schooladvies krijgt, je van goeden huize moet komen om dat te kunnen veranderen. Van dat soort dingen moeten we als samenleving af.”

Joyce Sylvester: „Ik had een invaldocente die er net zo uitzag als ik. Toen dacht ik: Ik kan dus ook wat bereiken.”

U zei net dat iedereen in de samenleving mee zou moeten kunnen doen. Bent u voor

tegenwoordigd. Je ziet dat veel burgers ontevreden zijn. De boeren, gele hesjes, mensen met een andere culturele achtergrond, vrouwen die óók topfuncties willen... Ik denk dat het belangrijk is om te beseffen dat de samenleving is veranderd: die is diverser dan ooit. Dat zou je ook in belangrijke functies terug moeten zien. Dan gaat het niet alleen om vrouw/man en etniciteit, maar ook om jong versus oud. Waarom zou een jong persoon bijvoorbeeld geen volksvertegenwoordiger kunnen zijn? Ik ben voor de

quota om ervoor te zorgen dat er meer gelijkwaardigheid in de samenleving komt?

„Ik vind dat het openbaar bestuur een afspiegeling van de samenleving zou moeten zijn. Gebeurt dat niet, dan verlies je het vertrouwen. Een hele groep mensen voelt zich niet ver-

brede blik en elkaar bekijken op grond van talenten en vaardigheden. Maar een vrouwenquotum vind ik wel wat ingewikkeld. Toch heb je een probleem als bedrijven stelselmatig geen vrouwen aannemen. Dus als het zorgt voor een versnelling, dan ben ik er niet op tegen.”

U werkt sinds 2016 als substituut Ombudsman bij de Nationale Ombudsman. Heeft u nog ambities voor andere (top)functies?

„Ik heb in 1992 een ernstig treinongeval overleefd, waar ik ook over schrijf in mijn boek. Sindsdien plan ik niks meer in mijn leven.

Als er iets interessants op mijn pad komt, kijk ik op dat moment of ik daarin iets kan betekenen voor de samenleving en zeg ik ja of nee. Ik ben niet bezig met een volgende stap. Zo zit ik niet meer in elkaar na dat ongeval. Ik wil me wel blijven ontwikkelen in het leven en in ieder geval mijn hele leven werk doen waarin ik mij kan inzetten voor gelijke kansen. Dat er geen onrechtvaardigheid is. Als ik het gevoel heb dat ik daar een bijdrage aan kan leveren, dan is het voor mij geschikt.”